

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 364

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 12 aprilie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 868 din 14 decembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală	2-6
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
274. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Nicoleta Butunoiu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Instituției Prefectului — Județul Galați	6
275. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Melinda-Cecilia Aczél a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Instituției Prefectului — Județul Covasna	7
276. — Decizie privind numirea doamnei Antoneta-Georgina Bolchiș în funcția de secretar de stat la Ministerul Educației	7

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 868**

din 14 decembrie 2021

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. b)
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Lucian-Manuel Ciubotaru și Marcel Bădără în Dosarul nr. 1.314/1/2016 al Curții de Apel Brașov — Secția penală. Excepția constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.407D/2019.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 18 noiembrie 2021, în prezența reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință din acea dată, când, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 14 decembrie 2021, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

3. Prin Decizia penală nr. 259/Ap din 26 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.314/1/2016, **Curtea de Apel Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Lucian-Manuel Ciubotaru și Marcel Bădără.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală încalcă principiul legalității, dreptul la un proces echitabil și la folosirea căilor de atac prevăzute de lege, precum și dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, întrucât legiuitorul nu a reglementat printre cazurile de casare cu trimitere spre rejudecarea cauzei de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată ipoteza în care „judecata lipsește la prima instanță”. În acest sens, autorii excepției arată că în dispozițiile de lege criticate sunt prevăzute limitativ situațiile în care, admitând apelul, instanța de control judiciar desființează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată. Astfel, rejudecarea de către această instanță are loc numai atunci când: judecata cauzei la prima instanță a avut loc în lipsa unei părți nelegal citate sau care, legal citată, a fost în imposibilitatea de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate; au fost încălcate dispozițiile privind compunerea completului de judecată; au fost încălcate dispozițiile privind publicitatea ședinței de judecată; procurorul nu a participat la judecată,

atunci când participarea sa este obligatorie potrivit legii; inculpatul nu a fost prezent, iar participarea sa este obligatorie potrivit legii; inculpatul sau celelalte părți nu au fost asistate de către avocat, deși asistența juridică este obligatorie. Întrucât aceste cazuri sunt limitativ prevăzute de textul de lege criticat, instanța de apel nu poate dispune rejudecarea cauzei de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată pentru motive de nulitate relativă, constând în încălcări ale normelor care vizează desfășurarea procesului penal. Consideră că reglementarea este deficitară și nu acoperă toate situațiile în care lipsește practic, judecata în primă instanță a procesului penal. Astfel, susține că în jurisprudență „există nenumărate soluții de admitere a căii de atac și de trimitere a cauzei spre rejudecare dacă se apreciază că a fost încălcat dreptul la un proces echitabil cu ocazia judecării fondului ori există vreun alt viciu semnificativ și substanțial care conduce la încălcarea dreptului la dublul grad de jurisdicție în materie penală”. Cu titlu exemplificativ, arată că „practica judiciară a stabilit că există astfel de cazuri atunci când: s-a dispus condamnarea pentru o altă infracțiune decât cea care face obiectul trimiterii în rejudecare; instanța a omis să se pronunțe cu privire la una sau mai multe dintre infracțiunile pentru care s-a dispus trimiterea în judecată; lipsește cercetarea judecătorească în primă instanță; lipsește cu totul motivarea hotărârii instanței de fond; s-a aplicat o singură pedeapsă pentru mai multe infracțiuni; s-au încălcat principiile fundamentale ale contradictorialității și nemijlocirii administrării probelor la instanța de fond”. Menționează că, în situații de acest gen, instanțele de control judiciar au aplicat prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 2 din Protocolul nr. 7 la convenție, prin prisma dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Constituție. Or, în ipotezele de mai sus, dacă se aplică formal dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, inculpatul ajunge să beneficieze efectiv de un singur grad de jurisdicție, iar dreptul la o cale de atac devine iluzoriu. Arată că, în apel, potrivit efectului devolutiv al acestuia, are loc o nouă judecată în fond, pe baza probatorului deja administrat în cauză, dar și a altor probe pertinente, concludente și utile, administrate pentru prima dată în apel. Consideră însă că efectul devolutiv nu poate fi înțeles ca o administrare a întregului material probator și deci ca o efectuare a întregii cercetări judecătorești de către instanța de apel, întrucât aceasta din urmă trebuie să realizeze un control judiciar, neputând suplini lipsa cercetării judecătorești în primă instanță. În caz contrar, s-ar ajunge la situații inacceptabile, în care prima instanță, în urma unei cercetări judecătorești superficiale, soluționează cauza în fond, fără respectarea principiilor care guvernează faza de judecată, întemeindu-se pe împrejurarea că, în baza efectului devolutiv, instanța superioară va administra ea însăși probele pe care, din motive subiective, prima instanță nu le-a administrat în mod nemijlocit. Apreciază că realizarea în apel a întregii cercetări judecătorești ar răpi inculpatului un grad de jurisdicție și i-ar afecta în mod grav dreptul la apărare, câtă vreme el nu ar mai avea la dispoziție nicio cale de atac.

5. **Curtea de Apel Brașov — Secția penală** arată că, în speță, ne aflăm în situația în care s-a dispus condamnarea

inculpaților printr-o hotărâre penală, din cuprinsul căreia lipsește analiza proprie a judecătorului cauzei cu privire la probele administrate, care să fi servit ca temei pentru soluționarea laturii penale a cauzei sau care să fi fost înlăturate, precum și analiza oricăror elemente de fapt pe care se sprijină soluția dată în cauză, în conformitate cu dispozițiile art. 403 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală. De asemenea, unul dintre inculpați, deși a solicitat în mod expres, nu a fost ascultat nemijlocit de către prima instanță, care a dispus condamnarea sa, în condițiile în care din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului rezultă că principiul nemijlocirii este o garanție importantă în procesul penal în raport cu observațiile făcute de instanță cu privire la comportamentul și credibilitatea inculpatului, așa cum rezultă din audierea directă a inculpatului a cărui vinovăție este chemată să o stabilească. Se apreciază că este necesar ca soluția de rejudecare de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată să poată fi dispusă și atunci când există vreunul dintre cazurile de nulitate relativă care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea sentinței primei instanțe. Așa fiind, instanța apreciază că dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală sunt constituționale numai în măsura în care rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată să poată fi dispusă și atunci când există vreunul dintre cazurile de nulitate relativă care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea sentinței primei instanțe. Textul, astfel cum este în vigoare, fără a reglementa și aceste situații, contravine prevederilor constituționale privind accesul liber la justiție, dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, dreptul la apărare. De asemenea, se apreciază că soluția legislativă, care nu permite rejudecarea și atunci când există vreunul dintre cazurile de nulitate relativă care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea sentinței primei instanțe, aduce atingere prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) și ale art. 124.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

8. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

9. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, cu următorul cuprins: „*Instanța, judecând apelul, pronunță una dintre următoarele soluții: [...] 2. admite apelul și: [...] b) desființează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată pentru motivul că judecarea cauzei la acea instanță a avut loc în lipsa unei părți nelegal citate sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, invocată de acea parte. Rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată se dispune și atunci când instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare sau asupra acțiunii civile ori când există vreunul dintre cazurile de nulitate absolută,*

cu excepția cazului de necompetență, când se dispune rejudecarea de către instanța competentă.”

10. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 129 referitor la folosirea căilor de atac, precum și în art. 11 alin. (1) și (2) privind tratatele ratificate de Parlament și art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție.

11. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală încalcă principiul legalității, dreptul la un proces echitabil și la folosirea căilor de atac prevăzute de lege, precum și dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, întrucât legiuitorul nu a reglementat printre cazurile de casare cu trimitere spre rejudecarea cauzei de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată ipoteza în care „judecata lipsește la prima instanță”. Cu alte cuvinte, se dorește ca prin admiterea excepției de neconstituționalitate nemotivarea hotărârii pronunțate de prima instanță de judecată să fie convertită într-un motiv de casare cu trimitere spre rejudecarea cauzei.

12. În ceea ce privește legislația națională, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 35—40 din Codul de procedură penală, judecarea în primă instanță a infracțiunilor se realizează de către judecătoria, tribunal, tribunal militar, curtea de apel sau Înalta Curte de Casație și Justiție, în funcție de competența legală. Potrivit art. 396 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii aduse inculpatului, pronunțând, după caz, condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitarea sau încetarea procesului penal. În cazul soluționării cauzei de către prima instanță de judecată, aceasta va pronunța, potrivit art. 370 alin. (1) din Codul de procedură penală, o sentință. De asemenea, potrivit art. 401 din același act normativ, hotărârea prin care instanța penală soluționează fondul cauzei trebuie să conțină o parte introductivă, o expunere și dispozitivul. În acest context, Curtea reține că dispozițiile procesuale penale reglementează *in extenso* conținutul părții introductive — art. 402, conținutul expunerii — art. 403 și conținutul dispozitivului — art. 404.

13. În ceea ce privește reglementarea căilor de atac ce pot fi exercitate împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță în materie penală, Curtea observă că normele procesuale penale reglementează calea ordinară de atac a apelului, art. 408—425 din Codul de procedură penală. Curtea Constituțională a reținut că, prin noul Cod de procedură penală, în scopul asigurării celerității procesului penal, legiuitorul a sporit garanțiile procesuale asigurate în faza urmăririi penale și a judecării în primă instanță și a prevăzut o singură cale ordinară de atac, respectiv apelul. În acest fel, Codul de procedură penală în vigoare a redus durata soluționării cauzelor penale, dând totodată eficiență principiului dublului grad de jurisdicție în materie penală, prevăzut la art. 2 din Protocolul nr. 7 la convenție. Așadar, hotărârile judecătorești pronunțate în primă instanță, cu excepția celor expres exceptate prin lege, sunt supuse căii de atac a apelului care este integral devolutiv, cale de atac ce poate fi invocată pentru orice motive de fapt și de drept (Decizia nr. 425 din 23 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 717 din 10 august 2020, paragraful 18). Aceasta este o cale de atac integral devolutivă, conform art. 417 din Codul de procedură penală, care, împreună cu judecata în fond a cauzei, asigură, așa cum s-a arătat mai sus, exigența dublului grad de jurisdicție în materie penală,

prevăzută la art. 2 din Protocolul nr. 7 la convenție (Decizia nr. 525 din 7 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 10 august 2015, paragraful 13).

14. În acest context, Curtea observă că instanța de la Strasbourg a reținut că statele contractante beneficiază, în principiu, de o marjă largă de apreciere pentru a stabili modul în care trebuie exercitat dreptul garantat de articolul 2 din Protocolul nr. 7 la convenție. Astfel, reexaminarea de către o instanță superioară a unei condamnări sau a unei sentințe poate privi atât chestiuni de fapt, cât și chestiuni de drept sau poate fi limitată numai la chestiuni de drept. În plus, în anumite țări, pârâțul care dorește să introducă o cale de atac poate fi uneori obligat să solicite permisiunea de a face acest lucru. Cu toate acestea, orice restricție prevăzută de legislația internă cu privire la dreptul la reexaminare menționat de această dispoziție trebuie, prin analogie cu dreptul de acces la o instanță prevăzută la art. 6 alin. (1) din convenție, să urmărească un obiectiv legitim și să nu aducă atingere însăși substanței acestui drept (Hotărârea din 20 iulie 2021, pronunțată în Cauza *Y.B. împotriva Rusiei*, paragraful 40).

15. Totodată, Curtea constată că instanța europeană a reținut, prin Decizia din 22 septembrie 2015, pronunțată în Cauza *Cristian Borcea împotriva României*, paragrafele 49 și 50, că „noul Cod de procedură penală prevede numai două grade de jurisdicție ordinare pentru un proces penal [...], capătul de cerere formulat de reclamant cu privire la lipsa unui al treilea grad de jurisdicție în România, care i-ar fi permis să conteste temeinicia hotărârii pronunțate în apel, trebuie să fie analizat din perspectiva art. 2 din Protocolul nr. 7 la convenție. Curtea constată că, în primă instanță, cauza reclamantului a fost soluționată de către tribunal și, ulterior, în apel, de către curtea de apel, care s-a pronunțat asupra cauzei printr-o decizie suficient motivată, în urma unei dezbateri contradictorii a părților. Prin urmare, răspunderea penală a reclamantului a fost examinată de către o instanță superioară, astfel cum impune art. 2 din Protocolul nr. 7 la convenție. În această privință, Curtea subliniază că nici acest articol, nici un alt articol din convenție sau din protocoalele la aceasta nu garantează dreptul la examinarea unei cauze în cadrul a trei grade de jurisdicție”.

16. În ceea ce privește exercitarea căii de atac a apelului, Curtea observă că, potrivit legislației procesual penale, acesta poate fi introdus, printre alții, de către inculpat, atât în ceea ce privește latura penală, cât și în ceea ce privește latura civilă a procesului. Totodată, exercitarea acestei căi de atac nu este supusă niciunei formalități care să presupună solicitarea permisiunii de a face acest lucru, fiind necesară și suficientă simpla manifestare de voință a inculpatului sau a celorlalte persoane prevăzute de lege.

17. Referitor la instanța competentă să judece calea ordinară a apelului, aceasta poate fi curtea de apel, curtea militară de apel sau Înalta Curte de Casație și Justiție, în funcție de competența legală. Potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Constituție, „*justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, iar, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, *justiția se realizează prin următoarele instanțe judecătorești: Înalta Curte de Casație și Justiție; curți de apel; tribunale; tribunale specializate; instanțe militare; judecătoria. Curtea Constituțională a statuat că instanța judecătorească beneficiază, în mod exclusiv, de *jurisdictio* și *imperium*, respectiv de puterea de a „spune” dreptul și de a impune executarea unor pedepse penale prin intermediul hotărârilor pronunțate, în materie penală, precum și executarea forțată a hotărârilor/a da hotărâri cu putere de executare silită, în materie civilă (Decizia nr. 480 din 12 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 835 din 1 octombrie 2018, paragraful 33).*

18. Totodată, Curtea a statuat cu privire la art. 124 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*”, că acest text reprezintă garanția constituțională a „nesupunerii” judecătorului unei alte puteri, unor alte persoane sau interese, dinăuntru sau din afara sistemului judiciar, și a „supunerii” sale doar legii, astfel încât orice structură de subordonare sau de comandă asupra acestuia este exclusă și nu îi poate afecta independența. Noțiunea de „lege” este folosită în sensul său larg, care include și Constituția, ca Lege fundamentală, dar și toate celelalte acte normative, cu forță juridică echivalentă legii sau inferioară acesteia, care constituie ansamblul normativ pe care trebuie să se fundamenteze actul de justiție (Decizia nr. 799 din 17 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 23 iunie 2011).

19. Așa fiind, Curtea constată că organul care soluționează calea de atac a apelului este o instanță judecătorească, ce se bucură de independență și întrunește exigențele asigurării „dreptului de apel” (a se vedea, *mutatis mutandis*, Hotărârea din 30 iunie 2020, pronunțată în Cauza *Saqueti Iglesias împotriva Spaniei*). Totodată, Curtea observă că, potrivit art. 416 din Codul de procedură penală, apelul declarat în termen este suspensiv de executare, atât în ceea ce privește latura penală, cât și în ceea ce privește latura civilă, în afară de cazul când legea dispune altfel (a se vedea, *mutatis mutandis*, Hotărârea din 30 octombrie 2014, pronunțată în Cauza *Shvydka împotriva Ucrainei*, Hotărârea din 8 octombrie 2019, pronunțată în Cauza *Martynyuk împotriva Rusiei*).

20. Potrivit art. 417 din Codul de procedură penală, instanța judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat și la persoana la care se referă declarația de apel și numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces, iar în cadrul acestor limite instanța este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept.

21. În doctrină s-a arătat că „efectul devolutiv al apelului constă în trecerea sau transmiterea cauzei de la instanța care a pronunțat hotărârea atacată cu apel la instanța competentă să soluționeze apelul. Nu se poate transmite de la instanța de prim grad la instanța de apel ceea ce nu a fost supus judecății celei dintâi. Aceasta înseamnă, în primul rând, că, în ceea ce privește faptele, instanța de apel nu poate fi sesizată decât cu cele care au făcut obiectul judecății în prima instanță, pentru că altfel inculpatul ar fi lipsit de un grad de jurisdicție. Instanța de apel poate însă: să dispună în privința acelor fapte cuprinse în actul de trimitere în judecată asupra cărora prima instanță nu s-a pronunțat; să schimbe încadrarea juridică a faptei, căci ea este sesizată cu fapta însăși, nu cu caracterizarea sa juridică; să adauge la această faptă circumstanțe agravante sau atenuante, chiar dacă ele nu au făcut obiectul unui examen din partea primei instanțe; să țină seama de consecințele pe care fapta le-a produs ulterior pronunțării hotărârii atacate; să ia în considerare excepții noi, care nu au fost ridicate cu ocazia primei judecăți. În ceea ce privește persoanele, instanța de apel nu poate nici să dispună cu privire la persoane care nu au figurat în cauză la prima instanță și nici să modifice calitatea pe care instanța de prim grad a atribuit-o unor participanți la proces, în sensul inculpării lor. Declarația de apel a procurorului făcută fără rezerve are efect devolutiv integral, atât *in rem*, cât și *in personam*, instanța astfel sesizată având obligația să examineze întreaga cauză, indiferent dacă în urma acestui examen situația părților se va înrăutăți (*reformatio in peius*) sau se va ușura (*reformatio in melius*); aceasta, chiar dacă prin motivele de apel — depuse după expirarea termenului de apel — procurorul și-a limitat criticile aduse sentinței atacate la o anumită faptă sau la o anumită persoană. În cazul declarației de apel fără rezerve a celorlalți titulari ai căii de atac, efectul devolutiv al apelului este

limitat de interesele legitime ale apelantului, pe de o parte, și de calitatea pe care acesta o are în proces, pe de altă parte. În cadrul limitelor menționate, instanța este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept (substanțial sau procesual), potrivit art. 417 alin. (2) NCPP. Prin urmare, efectul devolutiv al apelului nu este mărginit, în niciun fel, prin motivele invocate de apelant. În ceea ce privește aspectele de fapt, acestea se stabilesc cu ajutorul probelor, iar instanța de apel trebuie să verifice dacă în cauză s-au administrat toate probele necesare, iar în caz contrar să le completeze sau readministreze, precum și dacă probele administrate au fost corect interpretate, putând să le dea o nouă apreciere, față de prevederile art. 420 alin. (5) și (9) NCPP”.

22. Cu privire la motivarea hotărârilor judecătorești, Curtea a constatat că aceasta justifică echitatea procesului penal prin dreptul justițiabilului de a fi convins că justiția a fost îndeplinită, respectiv că judecătorul a examinat toate mijloacele procesuale și procedurale propuse de acesta. De asemenea, Curtea a observat că, în jurisprudența instanței europene de contencios al drepturilor omului, s-a statuat că o motivare și o analiză clare sunt cerințe fundamentale ale hotărârilor judecătorești și aspecte importante ale dreptului la un proces echitabil. Art. 6 din convenție dispune, printre altele, obligația statelor de a institui instanțe independente și imparțiale și de a promova instaurarea procedurilor eficiente. Îndeplinirea acestor obligații capătă sens când are ca rezultat împlinirea judecătorilor de a administra în mod just și corect justiția, atât în drept, cât și în fapt, în avantajul strict al cetățenilor. Scopul motivării hotărârii judecătorești este de a demonstra părților că au fost ascultate, contribuind astfel la o mai bună acceptare de către acestea a deciziei. În plus, îl obligă pe judecător să-și întemeieze motivarea pe argumente obiective și să preserveze drepturile apărării. Cu toate acestea, întinderea obligației de motivare poate varia în funcție de natura hotărârii și trebuie analizată în lumina circumstanțelor speței (Hotărârea din 9 decembrie 1994, pronunțată în *Cauza Ruiz Torija împotriva Spaniei*, paragraful 29). Altfel spus, art. 6 din convenție implică mai ales în sarcina instanței obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și al elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța (Hotărârea din 12 februarie 2004, pronunțată în *Cauza Perez împotriva Franței*, paragraful 80, și Hotărârea din 19 aprilie 1994, pronunțată în *Cauza Van der Hurk împotriva Olandei*, paragraful 59). Întinderea motivării depinde de diversitatea mijloacelor pe care o parte le poate ridica în instanță, precum și de prevederile legale, de obiceiuri, de principiile doctrinei și de practicile diferite privind prezentarea și redactarea sentințelor și hotărârilor în diferite state. Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate (Hotărârea din 15 februarie 2007, pronunțată în *Cauza Boldea împotriva României*, paragraful 29, și Hotărârea din 19 februarie 1997, pronunțată în *Cauza Helle împotriva Finlandei*, paragraful 60). Potrivit jurisprudenței constante a instanței europene, care reflectă un principiu legat de buna administrare a justiției, hotărârile judecătorești trebuie să indice în mod suficient motivele pe care se întemeiază (Hotărârea din 25 iulie 2002, pronunțată în *Cauza Papon împotriva Franței*). Dreptul la o decizie motivată își are originile într-un principiu mai general încorporat în convenție, care protejează un individ împotriva arbitrarului; decizia internă ar trebui să conțină motivele care sunt suficiente pentru a face față aspectelor esențiale de fapt și de drept în cazul părților litigante — argumentul de fond sau de procedură (Hotărârea din 9 decembrie 1994, pronunțată în *Cauza Ruiz Torija împotriva Spaniei*, paragrafele 29 și 30).

23. În mod similar, în jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat că obligativitatea motivării hotărârilor judecătorești constituie o condiție a procesului echitabil, exigență a art. 21 alin. (3) din Constituție și a art. 6 paragraful 1 din convenție (Decizia nr. 33 din 23 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 15 februarie 2018, paragraful 173). În aceeași decizie, Curtea a reținut că motivarea hotărârii judecătorești este un act inerent funcției judecătorului cauzei și constituie expresia independenței sale. Motivarea nu constituie doar premisa unei bune înțelegeri a hotărârii, ci și garanția acceptării sale de către justițiabil, care se va supune actului de justiție având încrederea că nu este un act arbitrar. Ea reprezintă un element esențial al hotărârii judecătorești, o puternică garanție a imparțialității judecătorului și a calității actului de justiție, precum și o premisă a exercitării corespunzătoare de către instanța superioară a atribuțiilor de control judiciar de legalitate și temeinicie. Hotărârea instanței trebuie să cuprindă, ca o garanție a caracterului echitabil al procedurii judiciare și a respectării dreptului la apărare al părților, motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, precum și cele pentru care s-au înlăturat cererile/apărările părților (paragraful 171). În aceste condiții, Curtea a constatat că atât în propria jurisprudență, cât și în jurisprudența instanței europene de contencios al drepturilor omului s-a statuat, în mod unanim, că motivarea permite nu numai o mai bună înțelegere și acceptare a hotărârii judecătorești de către justițiabil, ci constituie, mai ales, o garanție împotriva arbitrarului. Pe de o parte, ea obligă judecătorul să distingă mijloacele de apărare ale părților și să precizeze elementele care îi justifică decizia și o fac să fie conformă legii și, pe de altă parte, permite o înțelegere a funcționării justiției de către societate. (Decizia nr. 233 din 7 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 17 mai 2021, paragrafele 36, 38—41).

24. Plecând de la aceste premise, Curtea reține că instanța europeană a constatat că stabilirea caracterului echitabil al unei proceduri penale desfășurate împotriva unui inculpat se va realiza prin luarea în considerare a întregii proceduri, în ansamblul ei. Trebuie să se țină seama de ansamblul procedurii desfășurate în ordinea juridică internă și de rolul instanțelor de apel sau de recurs în cadrul acesteia (Hotărârea din 2 martie 1987, pronunțată în *Cauza Monnell și Morris împotriva Regatului Unit*, paragraful 56). Acest aspect conduce la concluzia că o carență constatată într-un stadiu incipient al procedurii poate fi îndreptată într-un stadiu ulterior, cu condiția ca instanța de control judiciar să aibă competența necesară ștergerii viciului invocat (Hotărârea din 30 noiembrie 1987, pronunțată în *Cauza H. împotriva Belgiei*). Așa fiind, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că, atunci când apare o problemă cu privire la lipsa oricărui temei factual și/sau juridic în hotărârea instanței de fond, este important ca instanța superioară să ofere propriile motive întemeiate referitoare la aceste aspecte (Hotărârea din 22 februarie 2007, pronunțată în *Cauza Tatishvili împotriva Rusiei*).

25. În acest context, Curtea subliniază cele anterior menționate referitoare la efectul devolutiv al căii de atac a apelului. Așa fiind, curțile de apel, respectiv Înalta Curte de Casație și Justiție, în calitate de instanțe de apel, investite cu judecarea laturii penale și civile a cauzei, au competența legală, conform art. 421 pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, de a șterge viciul invocat, nefiind necesar să se dispună casarea cu trimitere spre rejudecare a cauzei de către instanța care a judecat fondul în alte ipoteze decât cele expres prevăzute de art. 421 pct. 2 lit. b) din același act normativ. Curtea constată că această concluzie se desprinde în mod explicit din prevederile art. 417 din Codul de procedură penală.

26. Având în vedere cele anterior expuse, Curtea apreciază că textul de lege criticat constituie însăși expresia principiului

dublului grad de jurisdicție în materie penală, reglementat de art. 2 din Protocolul nr. 7 la convenție, legislația procesual penală oferind o reglementare completă ce acoperă toate aspectele. Așa fiind, Curtea Constituțională constată că dispozițiile criticate

nu încalcă dreptul la un proces echitabil în componenta sa referitoare la necesitatea motivării hotărârilor judecătorești. Pentru aceleași argumente anterior prezentate, Curtea apreciază că nu se încalcă nici principiul legalității.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Lucian-Manuel Ciubotaru și Marcel Bădără în Dosarul nr. 1.314/1/2016 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și constată că dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 14 decembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind exercitarea, cu caracter temporar,
de către doamna Nicoleta Butunoiu a funcției publice vacante
din categoria înalților funcționari publici de secretar general
al Instituției Prefectului — Județul Galați**

Având în vedere Adresa Ministerului Afacerilor Interne nr. 12.511 din 7 aprilie 2022, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/2.663 din 7 aprilie 2022, propunerea formulată de Instituția Prefectului — Județul Galați prin Adresa nr. 2.731 din 22 martie 2022, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 13.086/2022,

în temeiul art. 29, art. 265 alin. (11), art. 389 lit. c¹), art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Nicoleta Butunoiu, șef serviciu, grad II, al Serviciului juridic din cadrul Instituției Prefectului — Județul Galați, exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Instituției Prefectului — Județul Galați, pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 12 aprilie 2022.
Nr. 274.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind exercitarea, cu caracter temporar,
de către doamna Melinda-Cecilia Aczél
a funcției publice vacante din categoria înalților
funcționari publici de secretar general
al Instituției Prefectului — Județul Covasna**

Având în vedere Adresa Ministerului Afacerilor Interne nr. 12.513 din 7 aprilie 2022, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/2.662 din 7 aprilie 2022, propunerea formulată de Instituția Prefectului — Județul Covasna prin Adresa nr. 4.299 din 18 martie 2022, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 13.083/2022,

în temeiul art. 29, art. 265 alin. (11), art. 389 lit. c1), art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Melinda-Cecilia Aczél, consilier, clasa I, grad profesional superior în cadrul Corpului de Control al Prefectului, exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Instituției Prefectului — Județul Covasna, pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂ Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 12 aprilie 2022.

Nr. 275.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind numirea doamnei Antoneta-Georgina Bolchiș
în funcția de secretar de stat la Ministerul Educației**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Antoneta-Georgina Bolchiș se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Educației.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂ Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 12 aprilie 2022.

Nr. 276.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.380	380	138
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
 C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
 Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
 Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

